

Nämдемansmor och skräddar'n : folklifsskildring /

Wallenstein, Nanna,

82 A a 263/32

National Library
of Sweden

Nämndemansmor och skräddar'n.

Sollifskildring.

Af

Sven Ljung.

(Citertryck förbjudes.)

Det var jemt ett år sen fader nämndeman i Olsagården dog.

Både enkan och dottern Ja, som var enda barnet, hade lugnat sig och börjat få nya intressen och nya planer. Dessa knöto sig mycket lifligt kring den unge hyggelige fördrängen Wille Petersson, som mor Sofi antagit den 24:de april.

Ja, som till jägandes hade både enkan och dottern blivvit pinkära i bemålde mansperson, hvilken dock tyktes föredraga unga Idas blomstrande personlighet framför enkans mera mognade skönhet.

Men mor Sofi var en högst energisk kvinna, som brukade kunna genomdriva hvad hon förestatt sig, så nog såg det mörkt ut alltid för de båda älskande.

Emellertid när nöden är som störst är hjälpen närmast och denna gången uppbarade sig Idas räddande engel i en skräddares skepnad.

Några veckor efter midjommars anlände mästern Märten Sazberg med sin oåstiftaktige hjälpreda Kalle Ullberg till Olsagården för att ih nya "hårdastläer" åt Wille, hwartill Sofi sjelf inköpt tyget på wärmarknaden och i sitt stilla sinne bestämt till brudgumsdrägt åt den tillbedde.

Märten, som var en mångerfaren och illhätig karl, kom snart underfund med hur landet var beläget, såg mor Sofias ömma inställsamhet mot Wille samt Idas sorg deröfver och beslöt att bita de ut i och på samma gång tjena sina egna intressen. Ty skräddarmästern hade denna gången kommit till Olsagården med den wällosliga föresatsen att sjelf winna den förmögna enkans hand och på så sätt få intaga salig nämndemans afundswärda husbondewärde på gården.

För att ostadliggöra Ida för sina egna planer beslöt mor Sofi bortgifta henne med den unge rike äbojonen Linus Gustafsson i Bönsagården, men fastän Linus var en raff och ställig yngling och Idas gamla barndomsvän, och fastän han kom till Olsagården i den wälfärdiga och högaktade Klockare-Olles fällskap, så hjälpte inga böner eller föreställningar hwarken från moderns eller bönemannens och Linus sida.

Ida var och förblef obeweklig.

Mor Sofis harm var oerhörd, men hon lät dock ej sitt hopp nedslås, utan hade senast en ny kandidat att uppjätta i den olycklige Linus ställe.

På Idas myndighetsdag, firades hennes födelsedag med ett storstäligt kafferep i Olsagårdsstuga. Bland de inbjudne syntes såwäl klockarn med sniter som mästern Sazberg med biträde, som också den senaste tilltänkte friaren, en ung, oförlikneligt snobbaktig svensk-amerikan mister John Andrews, som wassat guld i Alaska och Klondyke och ansågs mäkta rik samt nu öppnat en lanthandel i byn.

Stämningen på födelsedagsfesten blef, tack vare gästernas förenade ansträngningar, temligen upprymd; der dansades och lestes lekar, mästern Sazberg affjög, ackompanjerad på sitt handflaver, ett festwäde till Ida och klockarn var mäktiga gemyllig.

Emellertid blef Ida ofrivillig åhörare till ett samtal mellan Wille och sin mor, då denne senare berättade huru olycklyg hon alltid varit samt huru gerna hon önskade att alltid få behålla Wille som förstyre och husbonde på sin gård. — Hon totalt öfverrumplade den unge mannen och ingaf honom tillika den tron att Ida redan gifwit mister John sitt ja.

Nu borde Ida inbegripit, men hon beslöt uppeffra sig och sin kärlek för moderns lycka och lät Wille lefwa i den tron att hon ändrat sinn.

Detta skedde dock ej utan de mest smärtsamma hjertestrider, till hwilka Märten Sazberg händelsewis blef wittne.

Och nu lofwade denne hjertnypne och oförsträckt skräddare, att han nog skulle stå wid Idas sida samt weta att kurerat gumman mor för kärleksgrillerna.

Ett par veckor derefter, dagen innan Märten och Kalle skulle, efter wäl fullbordadt arbete, lemna Olsagården, beslöto dessa föreslagna manspersoner att låta sitta minan springa.

Ochligtwis för dem och deras mörka planer hade en swart bok fått lemna detta jordista just i de dagarne, och man beslöt sig för att låta bokens jordiska qwarleswör — hans horn och hans swar'a pels — få blifwa wertsamma medel i deras hand, som nu åtogo sig att ipela förhu!

I sommarwärens skymning, då Ida och jungfru Fina beqifwit sig ut på en liten promenad i det härliga augusti-månstet och just då mor Sofi krupit till kojs i sin stora ödsliga sparlakansäng, derifrån snart de mest högljudda snarkningar hördes, imögo twenne märkwärda och mystiska warelser sig in i den stora hemtrefliga salen i Olsagården.

Den ena hade skepnaden af en bok med swart pels, krotiga horn, röda ögon och lång, röd tunga, den andra var en andeuppenbarise höljd i hwitt och förwånande lif salig nämndeman. Han tog plats i den öppna, hwitmenade, stora spjeln och boken kröp behändigt under stickbågen, der mor Sofi uppjätt sitt granna rödrofiga brudtäcke.

En dof röst hördes plötsligt från spjeln utropa de wälfärdiga ord Hamlets gamle fader en gång uttalt: "Förglöm mig ej! förglöm mig ej!"

Wid detta utrop waktade mor Sofi plötsligt upp och störtar med förskräckelsen målad i sitt lifbleka ansigte upp ur sängen i en mycket lätt toalet; — får se wälwaden af sin salig man, dignar ner på knä på golwet och anropar gengångaren om nåd och förbarmande.

Wälwaden utbrister då med ljudlig röst: "Ge Wille te Ida.

Ja och skräddar'n te di sida!"

Med handen på hjertat swär nu mor Sofi att lyda den hädangångnes ande och under det denne ännu en gång tillropar henne ett "förglöm mig ej!" höres ett bratande pistolskott, rummet upplyses af ett swafvelgult sken och boken rusar fram under stickbågen med ett wäldigt stutt och boxar till den knäböjande, af skräck halft förlamade nämndemansmoran, som gör en liten föga gracios fullerbytta på golwet.

Under tiden störtar boken, haf i häl följd af wälwaden ut ur rummet.

Strax derpå inkommer Ida och Fina, åtföljda af Wille, hwilka häpnat och förskräckt uppreja den medwetslösa mor Sofi, hwilken dock snart hemtar sig så pass att hon kan redogöra för den gräsliga syn hon haft.

Just då hon andaktigt citerar salig nämndemans ord komma Märten och Kalle — nu wederbörligen omkosthymerade, in och fråga hwad det är för ett oförklarligt wäsen, lif och lefwerne som föres här på gården midt i natten.

De få höra anledningen och bli wittne till, hur mor Sofi, bejjalad af på samma gång sasa som oegennyttiga lyder wälwadens befallning och affår Wille åt Ida, hwilka öfwerfälla falla i hwarandras armar.

"Men tänken I inte lyda gubben i allt?" — frågar Märten nog så påpasslig. "So, det tänker jag! — Och här har du min hand derpå" — swarar mor Sofi och sträcker båda händerna mot Märten, som ej är sen att fätta sig i besittning af sin lycka, allt under det han mumlar i sitt skägg: "När slutet är godt är allt godt!" —

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

